

1. NEFSİ MÜDAFAA

Bir soru:

Size göre Filistin meselesinin en kabul edilebilir çözümü nedir?

Mahatma Gandhi:

Terörizmin ve şiddetin her türlü biçimine
Yahudiler tarafından topyekûn son verilmesi.

(1 Haziran 1947)¹

Birleşmiş Milletler Genel Kurulu, 29 Kasım 1947'de, Britanya mandası altındaki Filistin topraklarının %56'lık kısmının Yahudi devletinde; %44'lük kısmının ise Arap devletinde kalacak şekilde paylaşılmasına dair bir çözümü onayladı.² Bunu takip eden savaşta, yeni kurulmuş olan İsrail Devleti, sınırlarını Filistin'in %80'ini içerecek şekilde genişletti. Filistin'in fethedilmeyen son bölgeleri, sonraları Ürdün Krallığı'na bağlanan Batı Şeria ve Mısır yönetimi altına giren Gazze Şeridi'nden oluşuyordu. 1948 savaşı boyunca ve sonrasında evlerinden sürülen 250.000'e yakın Filistinli Gazze'ye kaçtı ve Gazze'nin 80.000 olan yerli nüfusunu ezip geçti.

Bugün Gazze sakinlerinin %80'i 1948 savaşının mültecileri ve onların soyundan gelenlerdir. Ayrıca nüfusun yarısından fazlası da 18 yaşın altındadır. Gazze'yi dünyanın en fazla nüfus yoğunluğuna sahip yerlerinden biri yapan, oranın halihazırdaki 1,5 milyon sakini, 25 mil uzunluğunda ve 5 mil genişliğindeki incecik bir alana sıkışmış vaziyettedir. Sina Yarımadası'nın uzantısı olan Gazze, kuzeyden ve doğudan İsrail'le; güneyden Mısır'la ve batıdan da Akdeniz'le

çevrilidir. 1967 Haziranı'nda başlayan kırk yıllık işgal sırasında ve Başbakan Ariel Sharon'un 2005'te İsrail askerlerini Gazze içlerinden, Gazze'nin çevresine doğru yeniden konuşlandırmasından önce; İsrail, Gazze'ye eşi benzeri görülmemiş -Harvardlı iktisatçı Sara Roy'un tanımıyla "yerli halkı toprak, su ve emek gücü gibi oranın en önemli iktisadi kaynaklarından ve bu kaynakları geliştirecek kendi iç potansiyelinden mahrum bırakan- bir geriletme (*de-development*) rejimi dayattı.³

Bugün Gazze'nin çaresiz durumuna giden yol, uzun zamandır unuttulan ya da Filistin dışında pek bilinmeyen geçmişin zulüm taşlarıyla döşendi. Mısır, savaş meydanındaki çatışmaların 1949'da kesilmesinden sonra -İsrail'in 1955 Şubatı'nda Gazze'ye kanlı bir sınır ötesi baskın yapmasına ve 40 Mısırlıyı öldürmesine dek- Gazze'deki Fedaîler (*Fedayeen*/Filistinli gerillalar) eylemlerinin dizginlerini sıkı tuttu. İsrail liderleri, devlet başkanı Cemal Abdül Nasır'ı devirmek amacıyla Mısır'ı savaşın içine çekmeyi planlamışlardı ve silahlı sınır çatışmaları arttıkça Gazze baskınının ne kadar kusursuz bir kışkırtma olduğu ortaya çıktı. 1956 Ekimi'nde, Büyük Britanya ve Fransa ile gizli işbirliği içindeki İsrail, uzun zamandır istediği Mısır Sinası'nı istila ve Gazze'yi işgal etti. Sonrasında neler olduğunu İsrail'in önde gelen tarihçilerinden Benny Morris şu şekilde anlatmaktadır:

Pek çok *Fedâi* ve tahminen 4000 Mısırlı ve Filistinli muvazzaf asker Gazze Şeridi'nde İSK (İsrail Savunma Güçleri), GSS (Umumi Güvenlik Servisi) ve polis tarafından tuzağa düşürüldü, tespit edildi ve toplandı. Düzinelerce *Fedâi*'nin yargılanmaksızın, kestirmeden idam edildiği görülüyor. Bazıları muhtemelen İSK askerlerinin şeridin işgalinden kısa süre sonra gerçekleştirdiği iki katliamda öldürülmüşlerdi. 3 Kasım'da, Khan Yunis'in fethedildiği gün, İSK askerleri kentte yüzlerce Filistinli mülteci ve yerli halkı vurup öldürdüler. Birleşmiş Milletler'in bir raporu, İSK askerlerinin, şehre ve mülteci kampına -silah taşıyan insanları aramak için- ilerledikçe yaklaşık 135 yerliyi ve 140 mülteciyi öldürdüğünü söylüyor.

İsrail askerleri, 1-2 Kasım'da İSK tarafından düşürülen Refah'ta, Mısırlı ve Filistinli eski askerler ile yerli halk arasında saklanan

Fedâileri tespit etmek amacıyla gerçekleştirdikleri büyük bir tarama operasyonunda 48 ila 100 mülteci ile yerli halktan birkaç kişiyi öldürdü ve dahi 61 kişiyi yaraladı...

Bundan başka 66 Filistinli, muhtemelen *Fedâî*, 2 ile 20 Kasım tarihleri arasında Gazze Şeridi'ndeki tarama operasyonları sırasında meydana gelen bir takım olaylarda idam edildi...

Birleşmiş Milletler'in hesabına göre, İsrail askerleri şeridin işgalinin ilk üç haftasında toplamda 447 ila 550 Arap sivil öldürdü.⁴

İsrail, ABD Başkanı Dwight D. Eisenhower'ın ağır diplomatik baskı uygulaması ve ekonomik ambargo ile tehdit etmesinden sonra 1975 Mart'ında Gazze'den çekilmek zorunda kaldı.

Gazze'de şu an var olan koşullar, 1967 olaylarının doğrudan sonuçlarıdır. Haziran 1967 savaşı sırasında İsrail, Batı Şeria ile birlikte Gazze Şeridi'ni tekrar işgal etti ve o tarihten bu yana orada hâlâ işgalci güç konumunda. Morris'in bildirdiğine göre: "Batı Şeria ve Gazze Araplarının büyük çoğunluğu ilk andan itibaren işgali nefretle karşıladı. İsrail orada kalmak niyetindeydi hâkimiyeti de bir sivil direniş veya sivil itaatsizlik ile sona ermeyecekti ki bunlar kolayca bastırıldı. Ortadaki tek gerçek seçenek silahlı mücadele idi. Bütün işgaller gibi, İsrail'ininki de aşırı güç kullanımına, baskı ve korkuya, işbirliği ve hainliğe, dayak ve işkence zindanlarına, gündelik korkutmalara, aşağılamalara ve yönlendirmelere dayanıyordu ve işgal, işgal altındakiler için daima zalim ve utanç verici bir tecrübe idi."⁵

Filistinliler daha en başından İsrail'in işgaline yönelik karşı saldırıya geçtiler. İsrail baskısının aynı derecede şiddetli olduğu ortaya çıktığı zaman, Gazzeliler bilhassa silahlı ve silahsız sert direnişler ortaya koydular. 1969'da Ariel Sharon İSK'nin güney komutanlığının başına geçti ve zaman kaybetmeden Gazze'deki direnişi bastırmak için bir harekâta girişti. Amerika'nın önde gelen Gazze uzmanlarından birinin hatırlatmasına göre:

Askerler ev ev arama çalışmaları yürütürken ve sorgulama için tüm erkekleri merkezdeki meydanda toplarken, mülteci kamplarını yirmi dört saatlik sokağa çıkma yasağına tabi tutmuştu. Aramalar boyunca pek çok erkek saatlerce Akdeniz’de bellerine kadar suyun içinde beklemeye zorlandı. İlaveten, Sina’da, şüpheli gerillaların ailelerinin yaklaşık 12000 üyesi tecrit kamplarına sürüldü. İsrail basını, birkaç hafta içerisinde, askerleri ve hudut polisini, insanları dövdükleri, onlara kalabalıklar içinde vurdukları, evlerindeki eşyaları tarumar ettikleri ve sokağa çıkma yasağı sırasında aşırı derecede kısıtlamalar getirdikleri için eleştirmeye başladı... 1971 Temmuz’unda, Sharon mülteci kamplarını seyreltme taktiğini uyguladı. Askerler, Ağustos sonuna kadar 13000’den fazla Gazze sakinini yerinden etti. Ordu, kamplar ve bazı limon çalılıkları boyunca iş makineleri ile geniş yollar açtı, böylece ağır silahlı birimlerin iş görebilmesini ve piyadelerin kampları kontrol etmesini kolaylaştırdı... Ordunun sıkı tedbirleri, direnişe olan desteği kırdı.⁶

1987 yılı Aralık ayında, Gazze-İsrail sınırında meydana gelen ve dört Filistinlinin ölümüne sebep olan bir trafik kazası, işgal altındaki bölgelerin her bir yanında İsrail yönetimine karşı kitlesel bir isyanın yani intifadanın patlak vermesine sebep oldu. Morris’in hatırlattığı gibi: “O isyan silahlı bir isyan değildi ancak grevler ve ticari iş bırakma eylemleri ile birlikte silahsız olmasına rağmen, işgal kuvvetlerine karşı şiddetli gösterilerin eşlik ettiği geniş çapta ve ısrarlı bir sivil direniş hareketiydi. Ateşli silahlar ve bombalar değil; taş, bıçak ve bazen molotof kokteyli bu isyanların sembolüydü.” Gelgelelim, İsrail’in aynı şekilde tepki verdiği söylenebilir. Morris devam ediyor: “Hemen her şey denendi, yaralamak için ateş etmek, öldürmek için ateş etmek, dayaklar, toplu tutuklamalar, işkenceler, mahkemeler, idari tutuklamalar ve ekonomik yaptırımlar...” “Öldürülen Filistinlilerden büyük bir bölümü insan hayatının tehlikede olduğu bir ortamda vurulmamışlardı ve bunların çoğu da çocuklardı”. İSK içinde yalnızca küçük bir azınlık olan suçlular, ordunun yasal işleyiş mekanizması içinde yer tutuyordu ve her zaman için gülnüç derecede hafif cezalara çarptırıldılar.”⁷

1990’ların başında İsrail intifadayı başarıyla bastırdı. Daha sonra, Norveç’in Oslo şehrinde Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) ile gizlice

görüülen bir anlaşmaya dâhil oldu ve 1993 Eylülünde, Beyaz Saray bahçesinde bu anlaşmayı onayladı. İsrail, Oslo Anlaşması aracılığıyla askerlerini Filistinlilerle direkt temastan uzaklaştırarak onları Filistinli uzlaşmacılarla değiştirmeyi ve işgali kolaylaştırmayı umuyordu. İsrail'in eski dışişleri bakanı Shlomo Ben Ami, şöyle diyordu: "Oslo'nun anlamlarından biri, FKÖ'nün, birinci intifadayı bastırmak ve Filistin'in bağımsızlığı için gerçekten demokratik bir mücadeleyi yarıda kesmek görevinde İsrail'in işbirlikçilerinden biri olmasıydı."⁸ İsrail özellikle işgalin kirli işleri için Filistinlileri yeniden vazifelendirmekle uğraştı. İsrail'in eski bakanlarından Natan Sharansky'nin gözlemine göre: "Oslo fikri, Filistinlileri kontrol altında tutmak için kuvvetli bir diktatör bulma arayışıydı."⁹ İsrail başbakanı Yitzhak Rabin kendi adamları arasındaki kuşkucuları şu şekilde bilgilendirdi: "Filistinliler, iç güvenliği oluşturmada bizim olduğumuzdan daha etkili olacaklardı çünkü onlar Yüksek Mahkeme'ye yapılan hiçbir müracaata izin veremeyecek ve İsrail İnsan Hakları Örgütü gibi grupların oradaki koşulları eleştirmesini engelleyeceklerdi. Kendi yöntemleri ile yönetecek ve en önemlisi İsrail askerlerinin bunu yapma zorunluluğunu ortadan kaldıracaklardı."¹⁰

Temmuz 2000'de FKÖ lideri Yasser Arafat ve İsrail Başbakanı Ehud Barak, soruna bir çözüm bulmak için ABD Başkanı Bill Clinton ile Camp David'de görüştü. Zirve, karşılıklı gelişen sert ithamlar sonucu başarısız oldu. İsrail'in Camp David'deki baş müzakerecilerinden biri olan Yafa Stratejik Araştırmalar Merkezi eski yöneticisi Ben Ami görüşmelerin sonrasında şöyle bir yorum yaptı: "Eğer ben bir Filistinli olsaydım, ben de Camp David'i reddederdim. İsrail'in Camp David'de Filistinlilerden talep ettiği başlıca imtiyazlar kabul edilmedi ve kabul edilemezdi de..."¹¹ Bunu müteakip görüşmeler de diplomatik bir ilerleme kaydetmede başarısız oldu. Aralık 2000'de, Clinton sorunun çözümü için kendi parametrelerini açıkladı. Bu parametreleri iki taraf da tereddütle kabul etmişti.¹² Görüşmeler Ocak 2001'de Mısır'ın Taba kentinde devam etti. İki taraf da önemli ilerlemelerin kaydedildiğini ve anlaşmaya hiç bu kadar yakın olmadıklarını kabul etse de Başbakan Barak görüşmelere

tek taraflı olarak son verdi ve bunun sonucunda İsrail-Filistin barış süreci süresiz olarak durdu.¹³

2000 yılı Eylülünde, bu diplomatik barış görüşmelerinin ortasında, işgal bölgelerindeki Filistinliler bir kez daha aleni bir isyan başlattılar. 1987 isyanı gibi ikinci intifada da başlangıçta çoğunlukla şiddete başvurulmayan bir isyandı. Ancak Ben Ami'ye göre: "Ölümcül silahlarla donatılmış İsrail askerleriyle karşı karşıya gelen genç ve silahsız insanlarla başlayan bir halk ayaklanmasına İsrail'in verdiği orantısız karşılık, ikinci intifadanın kontrolden çıkmasına ve topyekûn bir savaş haline gelmesine sebep oldu."¹⁴ İkinci intifada sırasındaki ilk Hamas intihar bombası eyleminin, İsrail'in acımasız katliamları beş ayı doldurduktan sonra meydana geldiği şimdilerde sürekli unutuluyor. İsrail kuvvetleri daha işgalin ilk günlerinde bir milyon kurşun kullandılar. İlk haftalarda ölen Filistinli sayısı 20 iken, İsraili sayısı 1 idi. Verilen orantısız karşılıkla tetiklenen şiddet sarmalı sırasında İsrail, Gazze'yi belli bir intikam uğruna vurdu. Zebur'un zalimce tekrardan sahnelenmesi sırasında her bölüm, pek çok insanın ölümüne sebep olan ve çoğu şeyi yok eden başka bir İsrail saldırısının simgesiydi adeta. Gökkuşluğu Operasyonu (2004), Tövbe Günleri Operasyonu (2004), Yaz Yağmuru Operasyonu (2006), Sonbahar Bulutları Operasyonu (2006), Sıcak Yaz Operasyonu (2008) vb...¹⁵ İsrail Başbakanı Şimon Perez'in anılarına göre ise bu dönem: "Bizim kendimizi sekiz yıl boyunca dizginlediğimiz ve Gazzelilerin üzerimize binlerce roket atmasına izin verdiğimiz başka bir hataydı. İtidal, bir hataydı!"¹⁶

İsrail saldırılarına rağmen, Gazze çalkalanmaya devam etti. Bu inatçılık daha Oslo Anlaşması zamanında, İsrail'in Gazze Şeridi konusunda yüzünü ekşitmesine sebep oldu. "Keşke suyun dibine batabilse!" diyordu Rabin umutsuzca.¹⁷ Nisan 2004'te Başbakan Sharon, İsrail'in Gazze'den "çekileceğini" duyurdu ve Eylül 2005 itibarıyla hem İsrail askerleri hem de Gazze'de yaşayan Yahudiler oradan çıkarıldılar. Bir mülakat sırasında Sharon'un danışmanı Dov Weisglass çekilmenin arkasındaki gerekçeyi açıkladı: "Çekilme, İsrail üzerindeki uluslararası baskıyı, bilhassa da Amerikan

baskısını, yumuşatmak suretiyle siyasi süreci donduracak. Siyasi süreci dondurduğunuz takdirde de Filistin Devleti'nin kurulmasını engellemiş olursunuz.” Roy'un gözlemlerine göre, Sharon hükümeti, Gazze'den çekilmekle birlikte, açıkça, siyasi müzakerelere herhangi bir dönüşü önlemek istiyor, bu arada da Filistin üstündeki hâkimiyetini koruyor ve derinleştiriyordu.¹⁸ Bunu müteakip İsrail, Gazze'de artık işgalci güç olmayacağını beyan etti. Gelgelelim, insan hakları örgütleri ve uluslararası kuruluşlar bu beyanı kabul etmedi çünkü İsrail hâlâ pek çok şekilde Gazze Şeridi'nin neredeyse tamamına hükmediyordu. İnsan Hakları İzleme Örgütü: “İsrail ordusu Gazze'de de olsa, şehrin dışına da konuşlansa kontrolü elinde tutmaya devam ediyor.” diye noktalıyordu sözlerini.¹⁹ Gerçekten, uluslararası hukuk konusunda İsrail'in kendi uzmanı Yoram Dinstein da İsrail'in Gazze işgalinin asla sona ermeyeceğine dair “yaygın kanı” ile aynı görüşteydi.²⁰

Yaygın kanaate göre Oslo Anlaşması bir başarısızlıktı çünkü kalıcı bir barış ile sonuçlanmamıştı. Fakat böyle bir yargı, anlaşmanın amacını yanlış yorumlamaktır. Ben Ami'nin belirttiği gibi eğer İsrail'in amacı kendisiyle işbirliği yapacak bir Filistinliler grubu oluşturmak olsaydı, o zaman Oslo İsraililer için büyük ölçüde bir başarı olurdu. Eylül 1995'te imzalanan ve 1993 Anlaşması'nda olan uzlaşmacı devletlerin karşılıklı haklarını ve görevlerini detaylı bir biçimde tarif eden Oslo II Anlaşması'na göz atmak, Filistinli müzakerecileri büyük ölçüde neyin ürküttüğünü gösterebilir. Filistinli VIPLerin geçişine (bu kısım kendi içinde Kategori 1 VIPLer, Kategori 2 VIPLer, Kategori 3 VIPLer ve İkincil VIPLer olarak bölünür) tam dört sayfa ayrılmışken; sayısı binleri aşan “Filistinli Esirler ve Gözaltında Tutulanların Serbest Bırakılması” konusuna bir sayfadan bile *-ki en son sayfa-* daha az yer verilmişti.²¹

Oslo Anlaşması, eski düşmanlar arasında “güven inşası” iddiasıyla beş yıllık geçici bir dönem başlattı. İsrail'in nerede ve ne zaman barış arayışına girdiğine bağlı olarak sürecin hızla değiştiği düşünüldüğünde bu görülmemiş bir hadiseydi. Nitekim Mısır, yıllar boyunca İsrail'in Arap dünyasında alt edemediği ülkelerin başında

geliyordu ve 1973'te, yüzlerce İsrail askerinin öldüğü sürpriz saldırıyı yapan da Mısır'dı. Yine de ABD Başkanı Jimmy Carter vasıtasıyla toplanan ve Mısır-İsrail Barış Taslağı'nı oluşturan Eylül 1978 Camp David zirvesi ile düşmanlığa resmî bir biçimde son veren Mart 1979 Barış Anlaşması arasında yarım sene bile yoktu. Yalnızca üç yıl daha geçti ve İsrail Nisan 1982'de Mısır Sinası'ndan son kez çekildi.²² Mısır vakası için güven inşası konusunda beş yıla bile ihtiyaç duyulmamıştı.

Gerçekte, Oslo'da oluşturulan bu hayli uzun geçici dönemin amacı İsrail-Filistin barış anlaşmasını kolaylaştıracak bir güven inşası değil, sorumluluk gerektirmeyen bir İsrail işgalini kolay kılmak için işbirliği yapmaktı. Haklı olarak zannedildi ki güç ve imtiyazın faydalarına alıştıktan sonra bundan çıkar sağlayacak bir avuç Filistinli onlardan ayrılmak konusunda isteksiz olur ve gönülsüzce de olsa cömertlik dağıtan ve onlara önemli ikramlar sunan²³ gücün istediğini yaparlar. Belli aralıklarla krizler patlak verdikçe geçici dönem, İsrail'in, bahsi geçen Filistin uzlaşmacıların güvenilirliğini test etmesine de olanak sağladı. Aslında, Oslo barış sürecinin sonundan itibaren, işgal altındaki Filistin topraklarında görev yapan İsrail askeri sayısı, birinci intifadanın başından beri olduğu en az seviyede idi ki İsrail bunu Oslo'nun en büyük nimetlerinden biri sayabilir.²⁴ Filistin'in üst düzey yöneticileri arasındaki anlaşmazlıklardan biri, tüm fırsatçılığına rağmen geçmişteki milliyetçiliğin izlerini taşıyan ve bir Bantustan'a başkanlık etmeye razı olmayan Arafat idi. Arafat, Kasım 2004'te hayatını kaybettiğinde, İsrail'le geçici bir anlaşmaya varmak için Filistin Yönetimi açısından her şey yerli yerindeydi. Sadece çok geç kalınmıştı.

Ocak 2006'da, yılların getirdiği idari çürüme ve verimsiz müzakerelerden usanan Filistin halkı, İslami bir hareket olan Hamas'ı seçimle başa getirdi. İsrail, Gazze üzerindeki kuşatmayı ivedilikle kuvvetlendirdi ve ABD de ablukaya katıldı. Yeni seçilen hükümetten şiddete son vermesi ve önceki İsrail-Filistin anlaşmaları dâhil olmak üzere İsrail'i tanıması talep ediliyordu. Uluslararası anlaşma için gereken bu ön koşullar tek taraflıydı. İsrail'in şiddete

son vermesi ve 1967’de işgal ettiği topraklardan çekilip Filistinlilere kendi kaderlerini tayin etme hakkı vermesi gerekmiyordu. Bunların yanında Hamas’ın, işgali kalıcı hale getiren ve İsrail’in gayrimeşru yerleşim yerlerini arttırmasına olanak sağlayan Oslo Anlaşması gibi önceki anlaşmaları tanıması gerekiyordu.²⁵ İsrail ise 2003’teki “Yol Haritası” gibi anlaşmaların içini boşaltmakta özgürdü.²⁶

Haziran 2007’de Hamas, Amerika Birleşik Devletleri ile İsrail’in birlikte tertip ettikleri bir darbe girişimini önledi ve Filistin’in eski rejiminden kalanları geride bırakarak, Gazze’deki tahakkümünü pekiştirdi.²⁷ Hamas, ABD Başkanı George W. Bush’un, Gazze üzerindeki çivileri daha da sıkarak demokrasiye teşvik girişimini reddince İsrail ve Amerika hemen harekete geçti. 2008 Haziranı’nda, Hamas ve İsrail, Mısır’ın aracılık ettiği bir ateşkesi kabul etti. Ancak İsrail, aynı yılın Kasım ayında -tıpkı 1955 Şubat’ında yaptığı gibi- Gazze’ye kanlı bir sınır baskını gerçekleştirerek ateşkesi ihlal etti. Amaç, bir kez daha bir misillemeye neden olmak ve bu suretle de atağa bir bahane bulmuş olmaktı. Bu sınır baskını, uzun süreli bir saldırı için yapılan bir girizgâhtı yalnızca. 27 Aralık 2008’de, İsrail “Dökme Kurşun Operasyonu”nu başlattı.²⁸ İlk hafta hava saldırılarından oluşuyordu. Bunu, 3 Ocak 2009’daki hava ve kara saldırıları izledi. Dünyanın en ileri savaş uçaklarını kullanan İsrail hava kuvvetleri, Gazze’ye yaklaşık 3.000 kez hücum etti ve 1.000 ton bomba attı. Bu arada, İsrail ordusu da ileri istihbarat toplama sistemleri ve TV destekli uzaktan kumandalı robotvari silahlarla donatılmış birçok askerle birlikte mevzilenmişti. Filistin’in silahlı grupları, saldırı sırasında İsrail’e ekseriyeti ilkel 570 roket ve 200 hava topu attı. 18 Ocak’ta bir ateşkes yürürlüğe girdi fakat Gazze’deki ekonomik darboğaz devam etti. Bu süre zarfında, uluslararası kamuoyu İsrail’in savunmasız sivillere saldırması üzerine dehşet içinde harekete geçti. Eylül 2009’da, saygıdeğer bir hukukçu olan Richard Goldstone tarafından yönetilen Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Konseyi Araştırma Komisyonu, İsrail’in işlediği büyük savaş suçlarını ve insanlığa karşı işlemiş olabileceği suçları belgeleyen hacimli bir rapor yayımladı. Rapor, İsrail’in işlediklerinin

yanında sönük kalacak biçimde, Hamas'ı da benzer suçları işlemekle suçluyordu. Durum o kadar aşikârdı ki "Bu sefer çok ileri gittik!" diyordu İsraili köşe yazarı Gideon Levy.²⁹

İsrail, Hamas'ın roket saldırılarına karşı Dökme Kurşun Operasyonu'nu nefsi müdafaa zeminine oturttarak resmen aklandı.³⁰ Ancak böylesi bir mantık, yüzeysel bir incelemeye dahi göğüs geremedi. Eğer İsrail, Hamas'ın roket saldırılarını önlemek istiyorduyorsa, onları Haziran 2008'deki ateşkesi ihlal etmek suretiyle saldırıya zorlamaması gerekiyordu. Ayrıca İsrail ateşkesi yenilemeyi ve ona saygı göstermeyi seçebilirdi. Gerçekten de İsrail istihbaratından eski bir görevlinin Uluslararası Kriz Grubu'na söylediği gibi: "Savaşın ortada bulunan ateşkes seçenekleri, savaş öncesinde de oradaydı."³¹ Açıkçası İsrail, Filistinli yöneticilerle sorunu çözecek ve silahlı çatışmalara son verecek bir diplomatik anlaşmaya varabilirdi. Dökme Kurşun Operasyonu'nun amacı terörizmin alt yapısını çökertmek olarak açıklandığı için -çoğunlukla Hamas'ın kalelerini değil, kararlı bir şekilde terörist olmayan veya Hamas'ın olmayan bölgeleri- hedef alan işgalden sonra İsrail'in nefsi müdafaa mazereti güvenilirliğini daha da yitirdi.³² Bu noktaların pek çoğuna birazdan döneceğim. Fakat öncelikle İsrail'in nefsi müdafaa iddiasını, işgal altındaki Filistin topraklarında onların tuttuğu insan hakları kayıtları çerçevesinde düşünelim.

B'Tselem'in (İşgal Edilmiş Topraklardaki İnsan Hakları için İsrail Bilgi Merkezi)³³ 2008'deki yıllık raporu, 1 Ocak ve 26 Aralık 2008 tarihleri arasında İsrail güvenlik güçlerinin 455 Filistinli'yi öldürdüğünü bildiriyordu ki bunların en az 175'i çatışmalarda yer almamıştı. Buna mukabil Filistinliler 21'i sivil olmak üzere 31 İsraili öldürmüştü. Nitekim İsrail'in sözde nefsi müdafaa savaşı arefesinde, öldürülen toplam Filistinli sayısının İsraililere oranı 15'e 1 iken savaşla ilişkisi bulunmadığı halde öldürülen Filistinlilerin İsraililere oranı en az 8'e 1 idi. 2008'de yalnızca Gazze'de, 26 Aralık'a kadar İsrail en az 158 sivil öldürdü. Bunun yanında yedi İsraili sivil Gazze'den yapılan roket saldırıları sebebiyle öldürüldü ki bu da oranın 22'ye 1'den daha fazla olduğu anlamına geliyor. (2001'de